Выходить у Львовѣ що дня (кромѣ недѣль и гр. кат. святъ) о 5-ой годинѣ по полудни.

Администрація пôдъ ч. 8 улиця Чарнецкого.

Редакція ул. Францісканьска ч. 10, дверѣ 10.

Письма приймають ся лишь франкованѣ.

Рекламаціи неопечатанѣ вôльнѣ ôдъ порта. Рукописи не звертають ся.

НАРОДНА ЧАСОПИСЬ

Додатокъ до „Газеты Львôвскои“.

Предплата у Львовѣ въ Администраціи „Газеты Львôвскои“ и въ ц. к. Староствахъ на провинціи:
на цѣлый рôкъ 2 зр. 40 к.
на пôвъ року . 1 зр. 20 к.
на чверть року . 60 к.
мѣсячно . . . . 20 к.
Поодиноке число 1 кр.

Зъ почтовою пересылкою:
на цѣлый рôкъ 5 зр. 40 к
на пôвъ року 2 зр. 70 к.
на чверть року 1 зр. 35 к.
мѣсячно . . . . 45 к.
Поодиноке число 3 кр.

Ч. 133. | Нинѣ: гр. к. П. 3 по Сош. Амоса пр. | Завтра: рим. к. 3 по Сош. Владисл. | Недѣля 14 (26) червня 1892. | Всхôдъ сонця 4 г. 3 м.; заходъ 8 г. 2 м. Баром. 761 терм. + 28·4° + 15·4°. | Рôкъ II.

Положенє въ Греціи.

Греція грала зъ давенъ давна дуже важну ролю на балканьскôмъ пôвостровѣ, бо вже зъ початкомъ сего столѣтя була тою найважнѣйшою фіґуркою на европейской шахôвници, котру вытягано противъ султана турецкого, абы его зашахувати. Комужъ не знанѣ тѣ романтичнѣ часы, коли то вся Европа одушевляла ся такъ дуже Греціею, що колибъ то такъ было въ еѣ силѣ и колибъ не були часы христіяньства, то булабъ таки найрадше сотворила назадъ давну Грецію зъ часôвъ Гомера, зъ Олимпомъ и зô всѣми на нѣмъ богами, та зô всѣма героями давно замерклыхъ часôвъ. Ажь до найновѣйшихъ часôвъ, можна бы сказати, ажь до часу россійско-турецкои войны высувано Грецію противъ Туреччины, а еѣ значѣнє и вартôсть въ грѣ політичнôй упала ажь тогды, коли знайшла ся лѣпша вôдъ неи противъ Турокôвъ фіґурка, коли на політичне поле выступила Болгарія. Вôдъ того часу уступила Греція на другій плянъ, але тымъ ще не стратила своеи ваги політичнои, своего значѣня; станула лишь въ резервѣ и перейшла, такъ сказати бы, въ иншѣ руки, бо коли давнѣйше посувала нею головно Анґлія, то нинѣ опинилась она въ рукахъ Россіѣ. Се звѣстна загально рѣчь, що Россія въ своѣй балканьскôй політицѣ числила на два важнѣ въ нѣй чинники: на Грецію и Болгарію; коли однакожь Болгарія высунулась зъ еѣ рукъ, то осталась ѣй ще Греція зъ цѣлымъ своимъ пангеленізмомъ, котрый сягае широко поза політичнѣ границѣ теперѣшнои Греціѣ, бо зъ однои стороны ажь пôдъ границѣ Чорногоры и Сербіѣ, до Альбаніѣ и Македоніѣ, вôдтакъ до самого Константинополя и ажь въ глубину Болгаріѣ, а зъ другои стороны на всѣ островы въ Еґейскôмъ мори и на береги Малои Азіѣ. Зъ Греціею яко чинникомъ політичнымъ мусить числити ся вся Европа, тожь не вôдъ рѣчи буде глянути на хвильку, въ якôмъ находить ся она теперь положеню и чого можна бы по нѣй въ найблизшôй будучности сподѣвати ся.

Звѣстно вже загально, що Греція переходила въ послѣднихъ часахъ великѣ и тяжкѣ кризы фінансовѣ и політичнѣ. Дôйшло остаточно до того, що король самъ усунувъ кабінетъ Деліяніса, покликавъ новый кабінетъ, а той розписавъ новѣ выборы до парляменту, котрѣ выпали въ користь Трікуписа, въ наслѣдокъ чого и дотеперѣшный кабінетъ мусѣвъ уступити. Новый кабінетъ складають теперь: Трікуписъ яко президентъ міністрôвъ и міністеръ фінансôвъ; Драгумисъ міністеръ для справъ заграничныхъ, Теотокисъ для справъ внутрѣшныхъ, Сімопульосъ для судôвництва, Замадосъ — вôйна, Скулюдіо — маринарка, Косанокосъ — просвѣта и вѣроисповѣданє. Цѣла Греція вôдôтхнула теперь свобôднѣйше и робить собѣ великѣ надѣѣ зъ нового кабінету; чи справедливо, чи нѣ, можна бодай въ части зрозумѣти изъ слѣдуючои кореспонденціѣ, яку одержала Voss. Ztg. зъ Атинъ. Тамъ представлено теперѣшне положенє въ Греціи такъ:

Ажь теперь выступають на верхъ наслѣдки деліянісовои господарки фінансовои и наслѣдки тримѣсячнои управы кабінету Константопульоса. Передовсѣмъ показалось зменшенє доходôвъ на всѣхъ поляхъ. Доходы зъ мыта въ послѣднихъ чотырохъ мѣсяцяхъ стали о 2 міліоны меншѣ; загальнѣ доходы зменшили ся о $4^1/_2$ міліонôвъ. Ажіо вôдъ золота пôднесло ся знову зъ 35 на 40 процентъ и показуе ся, що нема надѣѣ, щобы навѣтъ Трікуписъ всему лиху бувъ въ силѣ зарадити, бо оно лежить въ загальныхъ вôдносинахъ. На нещастє готовъ ще хибнути сего року и найважнѣйшій для Греціѣ артикулъ вывозовый, розинки коринтскѣ, бо виноградна блощиця значно виноградъ пôдъѣла. То ослабить значно силу податкову краю, бо головно доходъ зъ розинкôвъ покрывае потребу золота краю. Рôкъ 1892 заповѣдае отже на певно дефіцітъ, а що й рôкъ 1891 закôнчивъ ся дефіцітомъ на 10 міліонôвъ, то будуть двѣ дѣры, котрѣ треба буде конче запхати. Ба, Деліянісъ лишивъ ще й провізоричнѣ довги въ банкахъ. Въ самôмъ банку національнôмъ есть довгъ на 8 міліонôвъ, котрый зô взгляду на грошевѣ интересы краю треба буде конче заплатити. Найбôльшѣ трудности робить дальша будова зелѣзницѣ Пірей-Ляріса. Капіталу, якій позичено на сю цѣль, вже нема, а ту треба не лишь платити предприемцяхъ що мѣсяця по міліонови, але ще й проценты вôдъ позички. Суть отже не передвидженѣ въ буджетѣ выдатки на що найменше 12 міліонôвъ. До того ще затягнувъ кабінетъ Константопульоса позичку въ сумѣ $16^1/_2$ міліонôвъ на сплату процентôвъ въ цвѣтни и липню, а процентъ вôдъ сеи позички обтяжае знову скарбъ и не предвидженый въ буджетѣ.

Зъ сихъ кôлькохъ примѣрôвъ можна вже легко спôзнати, въ якъ великихъ клопотахъ фінансовыхъ находить ся теперь Греція и яка трудна задача жде кабінетъ Трікуписа. Чи дасть вôнъ собѣ раду и якъ? Очевидно, що треба буде заводити ощадности на всѣхъ по-

4

ЯРИНА.

Повѣсть О. Г. Крашевского.

(Дальше.)

Остапъ перемучивъ ся въ запертѣ до пôзна и ажь коли бувъ певный, що Ярина мусѣла вже вôдôйти до села, выйшовъ своимъ звычаемъ на порôгъ, бо навыкъ бувъ до пôзнои ночи сидѣти на камени біля дверей въ думахъ и молитвѣ.

Зô всеи молодежи, що разомъ зъ нимъ учила ся въ Берлинѣ, вôнъ може оденъ моливъ ся. Вôнъ бувъ занадто розумный, щобы мавъ втратити вѣру, щобы найвысше добро чоловѣка хотѣвъ посвятити гордымъ а пустымъ розумованямъ. И здавалось ему, якъ богато иншимъ, що розумъ зовсѣмъ не суперечить вѣрѣ, а вѣра не може проклинати розуму.

Мѣсяць зôйшовъ на небо и блѣде его свѣтло побѣлило золотистѣ передъ хвилею дерева. Чудово выглядавъ теперь яръ зô своею гущавиною, бувъ таемнымъ, повнымъ тѣни, середъ котрои дрожали розкиданѣ промѣнѣ мѣсяця. Тонкій ручай блестѣвъ у темнотѣ, ловивъ тѣ промѣнѣ и гравъ ся зъ ними. Остапъ думавъ довго-довго и моливъ ся такожь, але по просту, по своему, перериваючи молитву, той злетъ душѣ до неба, задумою надъ собою. Пôвнôчь уже надходила. Глубока тишина весняноѣ ночи, таемна, чарôвна, непокояча розливала ся довкола та ажь лякала своею невыслѣдженою великостю. Богъ призначивъ той часъ на сонъ для всѣхъ творôвъ, щобы имъ заощадити думъ, якѣ будить глухе та могуче мовчанє. Остапъ слухавъ власныхъ думокъ. Наразъ здалось ему, що зъ далека долѣтае его тупôтъ коней та гомôнъ людей.

Не були то нôчлѣжане, бо въ тôй сторонѣ не збирали ся нѣколи парôбки зъ кôньми та волами, не было на чôмъ пасти.

— Може хто ѣде кликати мене до хорого — подумавъ собѣ и пôшовъ до дому.

Тупôтъ и голосы зближали ся помалу. Легкій вѣтрець, що вѣявъ зô стороны, зъ котрои йшовъ гомôнъ, доносивъ выразно слова, котрѣ въ тишинѣ нôчнôй Остапъ почувъ:

— А не помыляетесь вы, брате?

— Нѣ, пане, отъ мы вже й пôдъ яромъ.

— А есть вôнъ дома?

— Мабуть есть.

Остатнѣ слова заглушивъ тупôтъ коней. Панъ пытавъ ся по польски, а запытаный вôдповѣдавъ по руски.

— Се до мене хтось ѣде. Слава Богу, що я готовъ.

Вôнъ станувъ въ порозѣ. Ворота отворили ся и въѣхавъ оденъ ѣздець, а другій ишовъ пѣшки та вѣвъ за собою коня. Мѣсяць освѣтивъ въѣзджаючого мущину, убраного въ темный плащъ. Той здержавъ коня пôдъ ґанкомъ, зсѣвъ зъ него и мовчки ступавъ до хаты. На порозѣ побачивъ Остапа, пôзнавъ его и кинувсь его обнимати.

— То Альфредъ!

— Остапе, се ты! — кликнули оба разомъ.

— Що за гôсть! що за гôсть несподѣваный, дорогій! — сказавъ господарь, ведучи его до темнои ще хаты. — Ты прибувъ до своякôвъ, до знакомыхъ и не забувъ про мене. Та чому такъ пôзно?

Вже були въ комнатѣ и дверѣ замкнулись за ними.

— Якій же я вдячный тобѣ!

— Не дивуй ся, анѣ не дякуй — сказавъ гôсть сумнымъ голосомъ. — Я приѣхавъ до тебе нарокомъ и привѣзъ тобѣ не привѣтъ вôдъ приятеля, а тягаръ на плечѣ.

— Тягаръ? Ты для мене тягаремъ? Ты невдячный, недобрый!

— Ой! не про себе я кажу — та пожди, не маю силы сказати тобѣ все наразъ, нехай вôдôтхну, спôчну. Вôдправмо впередъ чоловѣка, що мене ту привѣвъ. Скажи ему, нехай мовчить, бо готовѣ мене шукати. Нехай нѣкому не каже, що мене ту привѣвъ.

— Якъ то? щожь се? крыешь ся?

— Утѣкаю.

— Ты?

— Я. Иди, подиви ся, ты знаешь его. Проси вôдъ себе, отуть грошѣ для него — тебе вѣнъ люблять, для тебе будуть мовчати. Не пытай мене, зроби такъ.

Остапъ стоявъ нѣмый и не мôгъ зрозумѣти, о що розходить ся. Та хочь до теперь майже нѣчого не знавъ, додумавъ ся, що Альфредъ хоче скрыти ся. Отже выйшовъ

ляхъ, збôльшати податки и брати ся навѣть до всѣлякихъ средствъ радикальныхъ; що не обôйде ся и безъ новои пожички заграничнои, то рѣчь майже зовсѣмъ певна. А якій остаточный результахъ сего внутрѣшного стану Греціѣ? — такій, що Греція мусить передовсѣмъ звернути цѣлу свою увагу, всѣ свои силы на упорядковане внутрѣшныхъ вôдносинъ, а доки то не наступитъ, то она не може навѣть и подумати о якôйсь ширшôй акціи політичнôй поза своими границями. То положене Греціѣ спроваджуе єѣ яко політичный чинникъ въ якôйсь межинароднôй акціи до нулѣ и ослабляе взагалѣ пляны тыхъ, що хотѣли бы выкликати якійсь заколотъ на балканьскôмъ пôвостровѣ. А що то положене Греціѣ не дасть ся такъ скоро направити, що на то треба буде бодай кôлька лѣтъ часу, що Греція при теперѣшнôмъ станѣ своихъ фінансôвъ не буде могла й подумати о збройеню на ширшû розмѣры — то дае намъ ще бôльшу поруку, що миръ на Балканѣ, а тымъ самымъ и въ цѣлôй Европѣ, не такъ легко и скоро буде мôгъ бути нарушеный.

Рада державна.

На вчерашнôмъ засѣданю Палаты пословъ вôдповѣдавъ міністеръ рôльництва на интерпеляцію въ справѣ заведеня спôлокъ рôльничихъ и заявивъ, що дотычный проектъ може бути, що найбôльше ажь на осѣннôй сесіи предложеный Палатѣ.

Въ дальшôй дебатѣ надъ закономъ будôвельнымъ поставивъ Цалінґеръ внесене щобы будôвничій бувъ обовязаный выконувати всѣ роботы при помочи концесіонованыхъ ремѣсникôвъ. Тому внесеню спротивив ся комісарь правительственный, а коли Палата ухвалила то внесене 87 голосами противъ 74, референтъ Екснеръ зложивъ свôй рефератъ. Противъ того внесеня голосували лѣвиця и Поляки. Такъ отже есть цѣлый законъ заквестіонованый.

До мѣшанои комісіѣ для нарады надъ додаткомъ на дорожню для урядникôвъ выбраний: Ґолуховскій, Левицкій, Сереній, Катрайнъ, Пленеръ, Беръ, Промберъ, Герольдъ и Барайтеръ. Слѣдуюче засѣдане назначено на второкъ.

Комісія валютова реасумувала внесене пос. Абрагамовича 18 голосами противъ 13 давну ухвалу о невыбиваню нікльовыхъ грошей, бо міністеръ представивъ, що вышовъ бы дефіцітъ въ сумѣ $9^1/_2$ міліона. Рутовскій поставивъ внесене, щобы выбивати нікльовû грошѣ.

Переглядъ політичный.

Галицкій законъ водный о шкодахъ въ поли, одержавъ Найвысшу санкцію. — Прелімінарь фонду меліорацийного на 1892 р., мѣстить въ собѣ мѣжь иншими также 2685 зр., яко першу рату зъ сумы 5369 зр. на реґуляцію притокъ Стрыя въ повѣтѣ турчаньскôмъ.

N. fr. Presse оголосила розмову зъ кн. Бісмаркомъ, въ котрôй кн. Бісмаркъ сказавъ, що его уступлене погôршило ситуацію въ Европѣ, бо вôнъ бувъ той, що удержувавъ звязь зъ Россією, бо царь лишь ему вѣривъ. Его уступлене перервало ту звязь. Царь знавъ вже напередъ, що Бісмаркъ мае пôйти въ вôдставку. Розмова та выкликала въ Берлинѣ велике озлоблене и тамъ грозять якимись ревеляціями.

Италіяньска пара королевска вôдъѣхала вчера о 2 год. 45 мін. до Дрездна, Цѣсарь вôдводивъ гостей ажь до ваґона, оба монархи обняли ся вôдтакъ и поцѣлували ся сердечно. Вчера принимавъ цѣсарь на авдіенціи міністра Бріна. — Рада мѣста Риму прислала берлиньскôй радѣ телеґрафічну подяку за угощене королевскои пары а заразомъ и поклôнъ цѣлôй Нѣмеччинѣ.

Въ Ясахъ хотѣли румуньски студенты устроити велику демонстрацію передъ австрійскимъ консулятомъ, вôдплачуючись за румуньску депутацію у Вѣдни, але поліція перешкодила тому.

Новинки.

Львôвъ дня 25 червня.

— **Громадѣ Кружики**, въ повѣтѣ самбôрскôмъ, удѣливъ Є. Вел. Цѣсарь 50 зр. запомоги на докôнчене будовы церкви.

— **Именованя.** Президія ц. к. краевои Дирекціѣ скарбу именувала ц. и к. поручника 55 полку Ромуальда Кольберґера асистентомъ рахунковымъ въ XI клясѣ ранґи.

— **Конкурсъ.** Окружна Рада шкôльна въ Станіславовѣ оголошуе конкурсъ зъ речинцемъ до 20 липня с. р. на посаду учителя гр. кат. религіѣ при женьскій выдѣловôй школѣ въ Станіславовѣ зъ платнею 850 зр. рôчно и пятилѣтными додатками по 50 зр.

— **Загальнû зборы „Пôдгôрскои Рады"** въ Стрыю вôдбудуть ся въ четверъ 30-го с. м., въ комнатахъ „Руского касина", въ слѣдуючимъ порядкомъ дневнымъ: 1) Справоздане уступаючого Выдѣлу. — 2) Выбôръ нового Выдѣлу. — 3) Рефератъ дра Олесницкого „про реформу податкову". — 4) Рефератъ ч. Г. Берника „О задачахъ читалень". — 5) Рефератъ ч. дра Олесницкого „Про найблизшû задачѣ „Пôдгôрскои Рады", яко повѣтового товариства політичного. — 6) Внесеня членôвъ. — Зборы починають ся о год. 12 въ полудне. До якъ найчисленнѣйшои участи запрошуе Выдѣлъ. *С. Теодоровичъ*, голова; о. *Бобикевичъ*, секретарь.

— **Испытъ зрѣлости** въ высшôй школѣ реальнôй у Львовѣ зложили зъ вôдзначенемъ: Цегакъ Адамъ и Фінкельштайнъ Хаимъ, а зъ добрымъ успѣхомъ: Дашиньскій Вячеславъ, Ґаль Рудольфъ, Гамота Михайло, Ґельберъ Осипъ, Яницкій Остапъ, Краевскій Юліянъ, Лукашевскій Адамъ, Надводскій Олександеръ, Нѣмчиновскій Иванъ, Обминьскій Тадей, Пельчарскій Иванъ, Рішка Остапъ, Рогавскій Левъ, Шадеръ Иванъ, Содлякъ Казимиръ, Свобода Михайло, Витковскій Тадей, Ціпсеръ Казимиръ, Качоръ Иванъ. Пяти ученикамъ позволено поправити оденъ предметъ по феріяхъ, двохъ репробовано на рôкъ, а одного безъ речинця.

— **Выстава рожь**, цвѣтôвъ и напоѣвъ овочевыхъ вôдбуде ся во Львовѣ въ ботанічнôмъ огородѣ заходомъ гал. товариства для огородництва и пчôльництва. Тревати буде лише три днѣ, а то 29 и 30 с. м. и 1 липня. Вступъ 20 кр. Кождый може притôмъ выграти на льосъ оденъ вазонъ цвѣтôвъ.

— **Змѣна властителѣвъ.** Фôльварокъ въ Залучу купивъ п. Антôнъ Ольшевскій вôдъ полковника Міка.

— **Братоубійника Дентіха**, про котрого мы вчера доносили, засудивъ судъ на три лѣта тяжкои вязницѣ.

Фальшôвники грошей. Въ Слободѣ-Комарештіє на Буковинѣ розширено въ послѣдныхъ часахъ велике число пôдробленыхъ ґульденôвъ срѣбныхъ. Жандармеріи удало ся зловити одного фальшôвника въ особѣ Давида Костінера. Въ купѣ гною на подвôрю его дому найдено зелѣзну прасу до вытисканя ґульденôвъ и богато готовыхъ ґульденôвъ, зробленыхъ зъ цины.

— **Дивна пригода.** До села Могильницѣ прийшовъ передъ кôлькома днями якійсь жидъ и впросивъ ся до тамошного арендаря на нôчлѣгъ. Надъ раномъ незнаный гôсть зачавъ збиратись, прирѣкаючи, що за кôлька годинъ верне. Тогды арендарь сказавъ єму, що нехай лишить у него свою скринку; по що буде двигати? Той не радо приставъ на се, але не хотѣвъ, щобы его о що пôдозрѣвали и длятого лишивъ скринку. По кôлькохъ годинахъ рахуе арендарь свои грошѣ, а ту 50 зр. нема. Тамтой жидъ вже бôльше не показавъ ся, отже видко,

---

Провôдникъ бувъ добрый его знакомый. Вôдправивши его, щобъ спочивъ та пожививъ ся, заплативъ ему и наказавъ, щобы нѣкому а нѣкому слова не казавъ, що до хутору завѣвъ якого незнакомого чоловѣка.

— Ты бы менѣ тымъ мôгъ пошкодити — додавъ, числячи на любовь народу до него.

— Будьте спокôйнû, жива душа знати не буде, — шепнувъ провôдникъ и вышовъ тихо.

Коли внесено свѣтло, Остапъ ажь здивувавъ ся, такъ Альфредъ за той часъ, якъ не видѣлись, змѣнивъ ся. Завчасна старôсть поморщила та высушила гарнû колись своєю нѣжностю черты лиця, котрû теперь стали острû и сухû та врылись жовтою шкôрою. На головѣ Альфреда зрѣдѣло волосє и вже зачинало сивѣти; лице запалось глубоко, очи погасли, а похилений плечѣ робили его ще меншимъ.

— Що такого? — спытавъ скоро Остапъ обнявши его скорымъ поглядомъ, и усѣвъ при нѣмъ. — Скажи, прошу тебѣ, що стало ся? Я не можу стерпѣти такои непевности! Що будь тобѣ лучило ся, мусишь менѣ розповѣсти. Змилуй жи ся, говори скорше! Якъ позбудешь ся того тягару, то менѣ и тобѣ буде лекше.

— Менѣ? Може тобѣ, — не знаю, — сказавъ Альфредъ сумно. — Намъ обомъ мабуть не скоро стане лекше, мôй добрый приятелю. Та сказати мушу, потреба, отже слухай. Мы лишь самû, такъ буде се щира сповѣдь. Бачишь мене? Трудно пôзнати, якъ я змѣнивъ ся. Глянь на мене: се мое щасте такû слѣды лишило на лицю.

— Не хули Богу, Альфреде! — сказавъ тихо Остапъ, стискаючи его руку. — Коли ты нещасливый, то самъ виненъ тому.

— Я не кляну собѣ, анѣ не хулю; — вôдповѣвъ поважно ґрафъ — нѣ, нѣ, я говорю щиро и кажу тобѣ правду. Я бувъ и єсмь щасливый, а щасте мое мучить мене. Михайлина есть найлѣпшою въ свѣтѣ жѣнкою, ангеломъ доброты. Але коли що дня дивлюсь на се, кôлько коштуе єѣ мое щасте, бачишь, на що мене гризка змѣнила? Гризу ся и трую ся посвятою тои женщины.

— Она тебе любить.

— Она мене не любить и не любила, не могла любити — вôдповѣвъ суворо ґрафъ — Се одна зъ тыхъ рѣдкихъ жѣнокъ, що кохають лише разъ въ житю и то на завсѣгды.

Остапъ спустивъ очи, почервонѣвъ, удавъ, що не розумѣє, и мовчавъ. Альфредъ говоривъ дальше:

— Але Міся мовь свята. Коли разъ присягла передъ престоломъ, жити зô мною, то сповняе свою присягу по геройски, мовь мученица. Жие зô мною и лише для мене, хочь серцемъ есть деинде. Богъ давъ єй потѣху: дитинку; ажь у колиски єѣ набрала она трохи силы. Такъ я показавъ тобѣ зъ пôдъ занавѣсы, котра для цѣлого свѣта покрывае наше житє, найважнѣйшу частину того житя. Нѣхто зъ чужихъ, крôмъ тебе не прочуває, не догадуєсь, посудити єѣ не може о посвяту, такъ сповняе она свои обовязки зъ веселымъ лицемъ, зъ усмѣхомъ резиґнаціѣ и спокою. Я лишь и ты знаємо, що дѣє ся въ єѣ серцю.

— Альфреде, — перебивъ єму Остапъ — позволь собѣ пригадати, що я тобѣ неразъ ще въ Берлинѣ давнѣйше говоривъ. Вы люде зôпсутû злою цивілізацією, привыклû въ кождôмъ цвѣтѣ шукати хробака, що его точить, впередъ, нѣжь запаху та краски; зъ пылу чашѣ творите собѣ неразъ потворы. Схорована уява ваша снуе вамъ передъ очима привиды та мары.

— То не мары! то свята правда! Що бы я давъ за се, якъ бы то була неправда. Але досыть того, серце въ менѣ кровавить ся. Зважь тôльки мое житє. Я не можу єй показати того, що знаю, якъ она терпить, и не можу єѣ потѣшити. Люблю єѣ и все бажаю взаимности, а на ту взаимнôсть я вже не маю надѣѣ. Словомъ, я нещасливый. Вôдъ двохъ лѣтъ стративъ я всяку надѣю, всякій проблискъ надѣѣ, що Міся змѣнить ся для мене. Она мене поважає, цѣнить, але кохати не буде нѣколи.

— Бѣдный Альфреде, якъ же ты хочешь, щобы тебе любила? Говоришь, якъ бы ты мавъ двайцять лѣтъ.

— Справдѣ, дитинѣю! Якъ я хочу, щобы мене полюбила, то я знаю! Такъ, якъ умѣє любити и любить кого иншого. Знаю єѣ серце, бо я цѣлû лѣта слѣдивъ его, знаю.

— Говорижь дальше — перебивъ Остапъ.

(Дальше буде).

вкравъ тй гроші. Розмыкають сю скринку, а тамъ самй фляшки, повнй — всѣлякихъ отруй. Теперь судъ въ Будзановѣ розбирає сю справу.

— **Нова читальня „Просвѣты“** заснована ся въ Пôдгорцяхъ коло Сколього. На загальныхъ зборахъ, котрй вôдбули ся ще въ Зеленй свята, выбрано слѣдуючій выдѣлъ: о. Онуфрѣй Даниловичь, мѣсцевый парохъ яко голова; господарь Кирило Фурдзинъ яко заступникъ головы; господарь Иванъ Джуферъ яко касіеръ; господарь Иванъ Доросевичь яко бібліотекарь и господарь Павло Варбасъ яко заступникъ выдѣлового. До читальнѣ вписало ся 48 членôвъ, мѣжь тыми 5 женщинъ.

— **Вѣче окружне въ Станіславовѣ,** котре скликує комітетъ вѣчевый, зложеный зъ 12 людей — мѣжь иншими належать до него пп.: дръ М. Бучиньскій, дръ Юрій Конкольнякъ, пос. Іос. Гурикъ, Климъ Воляньскій и Илія Кокорудзъ, вôдбуде ся дня 4 липня (22 червня), въ понедѣлокъ передъ Рождествомъ св. Ивана Хрестителя, въ театральнôй сали товариства им. Монюшка. Тогожь дня вôдбуде ся вечерокъ, устроєный „Рускою Бесѣдою“ въ Станіславовѣ, при участи „Львôвского Бояна“ въ память XXXI роковинъ смерти Тараса Шевченка.

— **Возьного телеґрафу Мизумского** поховано передвчера. Обдукція тѣла выказала, що вôнъ померъ не вôдъ кулѣ, бо тая трафила его въ щоку. Причиною смерти було тяжке потовчене. Тои самои ночи, коли Маріянъ его пострѣливъ, напали его вже раненого якйсь незнанй львôвскй волоцюги та мабуть скинули его зъ высокого горба въ цитаделѣ на подвôрє одного дому. Маріяна судъ выпустивъ, переслухавши его, на волю, бо вôнъ стрѣливъ зъ перестраху, думаючи, що злодѣй добуває ся до хаты.

— **Зварились у кôтлѣ.** Въ фабрицѣ сукна Фірстера и сынôвъ въ Бялôй лучилась сумна пригода, що позбавила житя наразъ трехъ людей. Они чистили середину парового кôтла. Наразъ пукла тонка кляпа, що здержувала приплывъ пары зъ сусѣдныхъ кôтлôвъ и робôтники зовсѣмъ зварились. Четвертый робôтникъ, що бувъ найблизше отвору, въ часъ выскочивъ зъ кôтла, але й вôнъ такъ попаривъ ся, що готовъ померти. Противъ виновникôвъ веде ся слѣдство.

— **Скаженый кôтъ.** П. Іосифъ Томесъ, писарь вôдъ нотаря п. Прашіля въ Коломыи, збудивъ ся въ ночи бо дуже заболѣла его рука. А се кôтъ гризъ и драпавъ єму руку. По довшôй борбѣ убивъ Томесъ кота, а секція его показала, що бувъ скаженый.

— **Самоубійство.** Въ ночи зъ минувшого четвера на пятницю кинувъ ся пôдъ колеса поѣзду, що ѣхавъ зô Львова до Пôдволочискъ, Альбинъ Шраєръ, адъюнктъ податковый зъ Тернополя. Самоубійника найшли пôдъ першою будкою зелѣзничою неживымъ. Колеса льокомотивы утяли єму голову. Причиною самоубійства мали бути клопоты фінансовй.

— **Голосы зъ пропасти** Ческй часописи доносять зъ Пшибраму, що въ 24 горизонтѣ закопу Адальберта найдено завѣщаня жертвъ катастофы. Завѣщаня тй були списанй олôвцемъ на 31 карткахъ паперу, що служивъ до завиваня набоѣвъ дінамітовыхъ. Въ письмѣ тôмъ нещаснй прощають ся зô своими родинами и кажуть, що довго ждали на помôчь, та — дарма, мусять видко умирати.

— **Голубы пачкарями.** Недавно писали мы, що у выпханыхъ голубахъ пересылано черезъ границю французко-бельґійску дорогй коронки, поки того обманьства не выкрыто. Теперь же на тôй самôй граници выкрыто друге подôбне пачкарство, при котрôмъ однакожь уживано вже живыхъ голубôвъ. Ото бельґійскй фабриканты пересылали французскимъ купцямъ дорогй коронки почтовыми голубами и коли имъ се безкарно якійсь часъ удавалось, то се ихъ такъ розсмѣлило, що зачали цѣлй громады голубôвъ пускати зъ коронками до Франціѣ. Звернуло се увагу французскихъ мытникôвъ. Они застрѣлили одного голуба и переконали ся, що невинный голубъ зъ вины свого властителя ставъ пачкаремъ. Зачали отже переловлювати голубôвъ и зъ карточокъ, до нихъ причѣпленыхъ, дôзнались, кому они несли той дорогій товаръ.

— **Весѣлє на — кладовищи.** Рѣчь очевидна, що щось такого може стати ся хиба лишь въ Америцѣ. Отже тамъ, въ мѣстѣ Бальтіморе, вôдбуло ся сими днями вѣнчанє полковника Гендріка Стампа, бувшого даньского посла при правительствѣ Сполученыхъ державъ, зъ панною Мільдредъ Гаммондъ, донькою помершого ґенерала Гаммонда, на кладовищи тамошнôмъ. Молодый и молода стояли на могилахъ родичѣвъ молодои, котра уперла ся була, щобы вѣнчанє конче вôдбуло ся на могилахъ еѣ родичѣвъ, котрй двацять лѣтъ тому, якъ померли.

Всячина.

— **Гіпнотичне пôддаванє.** Одна мадярска ґазета лѣкарска запросила многихъ ученыхъ, щобы они дали ѣй поясненє о гіпнотичнôмъ пôддаваню (суґґестіи), и дôстала вже на то богато цѣкавыхъ и дуже основныхъ вôдповѣдей? Професоръ Шарко зъ Парижа каже мѣжь иншимъ, що гіпнотичного пôддаваня можна лишь въ дуже мало случаяхъ уживати яко способу лѣченя недугъ, головно же лишь въ гістеріи а навѣть и тутъ не въ кождôмъ случаю можна лѣчити суґґестією. Льомброзо зъ Турина пише такъ: Я ще не видѣвъ злочину, котрого бы хтось допустивъ ся черезъ то, що хтось пôддавъ єму его въ гіпнозѣ. Правда, що можна робити такй досвѣды, але дотычнй особы взагалѣ не хотять того робити, що имъ пôддає ся, скоро то не годить ся зъ ихъ особистымъ чувствомъ. Честный чоловѣкъ не хоче допустити ся якогось злочину пôдданого єму въ гіпнозѣ, а злый чоловѣкъ не зробить такожь нѣякого доброго дѣла пôдданого єму въ гіпнозѣ, ба, вôнъ не хоче навѣть правды сказати, коли его до того взывати. Думаю однакожь, що черезъ довше выхованє гіпнотичне можна довести людей до того, що они будуть дѣлати противъ своеѣ волѣ; вôдъ разу и на довшій часъ не дасть ся то осягнути. — Ґрашей въ Монаховѣ доказує, що за пôдданй въ гіпнозѣ злочины треба бы карати, бо того рода люде люблять удавати, що то имъ хтось пôддавъ якійсь злочинъ въ гіпнозѣ. Гіпноза не стоить тому на перешкодѣ, щобы той, хто допустить ся якогось злочину не мôгъ змѣркувати, що вôнъ робить. Того, що давъ ся въ гіпнозѣ до якогось злого дѣла наклонити, треба такъ само карати якъ и того, що давъ ся въ звычайнôмъ станѣ намовити до чогось злого. — Мебіюсъ въ Липску каже, що то рѣчь певна, що черезъ гіпнотичну суґґестію можна когось наклонити до якогось злочину, але було бы нерозумно говорити, що гіпнотичный чоловѣкъ тратить силу волѣ. — Зъ тыхъ кôлькохъ вôдповѣдей видко, що погляды ученыхъ сходять ся въ двохъ головныхъ точкахъ: насамперъдь, що гіпноза не вôдбирає силы волѣ, а вôдтакъ, що лѣчебна сила суґґестіѣ въ орґанічныхъ слабостяхъ нервовыхъ есть дуже обмежена.

— **Якъ карали давнѣйше банкротôвъ.** Давными часами не зважали на то, чи якійсь купець, або хто не будь, збанкротувавъ въ наслѣдокъ якогось нещасливого припадку, або черезъ власну нерозвагу, легкодушнôсть, або може ще и умысно оголосивъ ся банкротомъ, але карали всѣхъ однаково и то дуже остро. Въ бôльшихъ италіяньскихъ мѣстахъ выводили банкрота при звуцѣ бубнôвъ и трубъ передъ судъ и саджали его на уставленый тамъ высокій камѣнь ганьбы, а вôнъ мусѣвъ тогды на весь голосъ заявити передъ людьми, що цѣлый маєтокъ, якій має, вôдступає своимъ вѣрителямъ. Въ Нѣмеччинѣ привязували банкрота до стовпа ганьбы, а коли его выводили пôдъ стовпъ, то дзвонено въ дзвôнъ. Вôнъ тративъ всяку горожаньску честь и стававъ ся рабомъ своихъ вѣрителѣвъ. Вѣритель мавъ право замкнути свого довжника до арешту и доты его тамъ держати, доки вôнъ ажь не сплативъ свого довгу. Правда, що вѣритель мусѣвъ тогды давати довжникови й харчь, але та сума, яку вôнъ дававъ, була дуже маленька. Въ Гамбурзѣ н. пр. плативъ вѣритель за довжника въ арештѣ по 1 шілінґови на день (нѣбы щось тôлько якъ нинѣ пôвъ крейцара), а за кождыхъ тысячч марокъ мôгъ довжника держати рôкъ въ арештѣ. Хто отже завинивъ кому десять тысячѣвъ марокъ, а не мôгъ ихъ вôддати, то мусѣвъ десять лѣтъ сидѣти въ криміналѣ. Въ Любецѣ карано тыхъ, що умысно банкротували, навѣть карою смерти, коли вѣрителѣ доказали, що довжникъ хотѣвъ ихъ обманути своимъ банкротствомъ. Въ многихъ мѣстахъ бувъ такій звычай, що банкроты мусѣли носити вызначнй шапки або капелюхи, щобы ихъ кождый мôгъ заразъ пôзнати, що они банкроты и щобы имъ не позичавъ. Въ Франкфуртѣ надъ Меномъ мусѣли банкроты носити зеленй капелюхи, а въ Саксоніи жовтй. Въ Франціи мавъ кождый вѣритель право замкнути заразъ до арешту такого банкрота, котрый показавъ ся на улици безъ зеленого капелюха. Такожь мавъ кождый чоловѣкъ право утѣкаючого банкрота зловити и вôддати его до криміналу. Найгôрше карали банкротôвъ-мантѣѣвъ въ Мілянѣ; тамъ не робили собѣ зъ ними довгого заходу, лишь заразъ вѣшали або высылали на ґалеры до тяжкихъ робôтъ на цѣле житє.

— **Кождый по своему.** Въ ново вôдкрытôмъ краю ставить Испанець церкву, Французъ театръ, Анґлієць стайню до кôньскихъ перегонôвъ, Нѣмець коршму зъ пивомъ, Американець закладає ґазету, абы робити собѣ рекляму, а Италіянець выгрѣває ся на сонци.

— **Батькôвска радôсть.** Першій сусѣдъ: Ну, якъ же має ся ваша мала донечка? — Другій сусѣдъ: Та отъ якъ добре; але така вамъ, кажу, делікатна, така суховька, що й дотулити ся еѣ годѣ. Вы то зъ своими трома хлопцями маете бôльшу радôсть; можете ихъ бити, що ся влѣзе

ТЕЛЕГРАМЫ.

Монахôвъ 25 червня. Приѣхавъ тутъ кн. Фердинандъ Болгарскій. — Кн. Бісмаркови зробили тутъ студенты велику овацію; въ недѣлю выѣзджає вôнъ до Кісінґенъ.

Парижь 25 червня. Міністеръ маринарки велѣвъ арештувати двохъ урядникôвъ маринарки, Аршіера и Грейніера, та одного пôдофіцира, котрй выкрали важнй документы вôдносячй ся до укрѣплень побережа и пôслали до Нѣмеччины и Италіѣ.

Букарештъ 25 червня. Кôлькохъ студентôвъ вдерло ся було вчера ажь до консуляту австрійского и хотѣли тамъ вôдчитати протестъ противъ поступованя зъ Румунами на Угорщинѣ, але поліція тому перешкодила. Фактови сему не приписують нѣякои ваги.

Дрездно 25 червня. Вечеромъ по 6 год. приѣхала тутъ италіяньска пара королевска, котру на дворци новитали король и королева саскй. По вечери поѣхали италіяньскй гостѣ о $10^1/_2$ год. дг Франкфурта.

Цѣна збôжа и другихъ продуктôвъ.

24 червня	Львôвъ	Тернопôль	Пôдволочиска	Ярославъ
Пшениця	8·50—9·—	10·25 10 80	10 15 10 75	10·—10·75
Жито	8 ——8 50	8 90 9 20	8 80 9·25	8.25 8·50
Ячмѣнь	6 75—7·—	6·——7 25	6·——7 05	6·——7·40
Овесъ	6·25—7·75	6·50—7 15	6·25—7·—	6·70—7·—
Горохъ	6 50 9 50	6·— 7·—	6·— 11·—	6·80 10·—
Выка	4·50 5 25	—·—·—	—·—·—	6 — 6 20
Рѣпакъ	9.75 10 —	11·—12.50	10·90 12·40	11·—11·75
Хмель	—·—·—	—·—·—	—·—·—	—·—·—
Конюшина чер.	40·—55 —	48·—64·—	45·—65·—	50·—67·—
Конюшина бѣла	—·—·—	—·—·—	—·—·—	54·—72 —
Оковита	—·—·—	—·—·—	—·—·—	—·—·—

На торгъ вѣденьскій пригнано дня 21 червня волôвъ: 4490 штукъ тученыхъ и 548 штукъ худыхъ, мѣжь тыми зъ Галичины 1474 штукъ тученыхъ, 97 штукъ худыхъ и 236 штукъ зъ Буковины. За галицкй плачено за найлѣпшй 55 зр. — кр. до 58 зр. — кр. найвысше 59 зр. — кр. до 60 зр.; за середнй 51 зр. — кр. до 54 зр. — рк. За коровы плачено 24 зр — кр. до 33 зр. — кр.; за стадники 20 зр. — кр. до 35 зр. 50 кр. за 100 кільо живои ваги. Худый товаръ плачено по 23 зр. до 121 зр. за штуку.

Одвѣчальный редакторъ: Адамъ Креховецкій.

Инсераты („оповѣщеня приватнѣ") якъ для „Народнои Часописи" такъ также для „Ґазеты Львôвскои" принимає лишь „Бюро Дневникôвъ" Людвика Пльона, при улици Кароля Людвика ч. 9, де также находить ся Експедиція мѣсцева тыхъ ґазетъ.

Зъ друкарнѣ В. Лозиньского, пôдъ зарядомъ В. И. Вебера.